

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094661312/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Jævnt fordelt om ryggradens flagstang
hænger hjærmens bønner visende den lige vej,
men længere nede sidder hjertet skævt
og peger med sin spids ud på den vilde mark
borte fra fornuftens rette vej.
Som en søldekop sidder midt i nettet,
spundet af tusende tråde,
men kender dem alle og trækker i dem alle,
som de vekslende krav fører det med sig,
sådan sidder hjertet i et net af årer
og haler overalt fra bloddråber til sig,
fra øjnene, som så hende,
fra ørene, som hørte hende,
fra munden, som kysede hende,
fra hænderne, som klappede hende
– og de blir stadig hedere og hedere –
fra brystet, hun trykkede sig op til
– de blir efterhånden glødende –
og alle dråberne aflæser deres lykke i hjertet
og kører så videre; men de næste,
som skulde sprutte af gnistrende lykke – –
forfærdet hopper hjertet helt op i halsen,
iskolde dråber kom drivende,
skuffede, kolde som evig sne, rasende,
ti – hu, nu isner alt mit blod! –

Hvad pekker er dette her? tænkte jeg og vågnede igen, og dermed stansede det vers. Så gik jeg ned ad en lang korridor, den var rød; bunden var varm. Langs væggene hængte der net, fulde af ting, der var forvredne på en underlig måde. Jeg indså straks, at nettene var mine vers, og det forvredne min ulykkelige kærlighed. Så åbenbarede der sig en skikkelse, og jeg forstod, at det var den kvinde, der var mig bestemt af skæbnen. Hun så på mig med et par øjne, der lignede sugekopperne på en blæksprutes arme, og hun talte således til mig:

